

Alfa-muts

Tweedehands spullen. Lynn en Renee liepen rond in een zaaltje waar ouwe troep stond uitgestald. Het was een kringloopwinkel, gesubsidieerd door de gemeentelijke overheid. Druk was het er niet.

Renee bleef staan. Ze bekeek nieuwsgierig een houten tafel, die wel zeer laag geprijsd was.

- Heb jij een tafel nodig? vroeg Lynn.

- Nou, nodig... Ik heb een eettafel, maar die krijg ik niet waterpas.

- Hoezo dat?

- Het is de oude tafel van mijn moeder. Die stond vroeger bij ons thuis.

- Ja? Maar waarom krijg je die tafel niet waterpas?

- Het is een tafel met drie poten. Ik denk dat het hout van de poten is gaan werken. Misschien is de tafel nat geweest.

- En als je er een bierviltje onder legt?

- Dan moeten de andere poten gelijk zijn.

- Maar dat zijn ze niet?

Renee schudde teleurgesteld nee.

- Het is finer, zei ze. Ik dacht dat het echt hout was.

Lynn keek naar de tweedehands tafel.

- Je kunt toch makkelijk een nieuwe kopen?

- Ja, dat wel, zei Renee. Maar die tafels van vroeger zijn veel steviger.

- Steviger en lomper. Zoek je eiken?

- Ik zoek niks. Waarom zijn we hier eigenlijk?

Lynn wees naar een hoek waar twee grote kasten stonden, vol met boeken.

- Soms vind je hier boeken die je nergens meer kunt kopen.

- Dat zal wel, zei Renee. Het is allemaal overjarig spul.

- Hoezo, de andere poten moeten gelijk zijn? vroeg Lynn. Dat hoeft toch niet?

- Natuurlijk wel.

- Natuurlijk niet! Je legt iets onder een van de poten tot de tafel niet meer wiebelt. Het maakt niet uit of de andere poten wel of niet gelijk zijn.

- Dan vergis je je toch, zei Renee.

- O ja?

Renee zuchtte.

- Stel, een van de poten is korter dan de rest. Dan leg je daar iets onder, bijvoorbeeld een bierviltje.

- Oké, zei Lynn.

- Maar als de poten allemaal verschillend van lengte zijn, kun je onder een van de poten wel iets leggen, zodat die op gelijke hoogte komt met de tweede poot, maar er is ook nog een derde.

- De derde poot.

- Precies, zei Renee. Dus wiebelt de tafel nog steeds. Staat daar niet een houten tafel?

Ze keek naar een tafel waarop een oud servies was uitgestald.

- Lijkt me formica, zei Lynn.

- O... Daar heb ik geen trek in.

- Luister eens, bèta-muts. En als je de derde poot ook aanpast? Dan ben je er toch?

- Dan ben je er niet, zei Renee.

- Waarom dat nou weer?

- Aan welke poot moet je hem aanpassen? Aan de eerste of aan de tweede? Wat je ook doet, er blijft altijd een verschil bestaan.

- Op die manier...

Renee glimlachte.

- Mijn vader was net als jij. Creatief, intelligent, maar soms begreep hij de eenvoudigste zaken niet.

- Nee, blijkbaar, zei Lynn.

- Nooit last gehad van een wiebelende tafel?

- Van een tafel niet, wel van een wasautomaat. Die stond nogal te bonken onder het centrifugeren. Ik heb toen een stukje karton onder een van de poten geschoven.

- Hielp het?

- Jazeker.

- Waarom wist je dat je onder die poot iets moest leggen?

- Dat kon je voelen, zei Lynn. Er zat ruimte tussen de poot en de tegelvloer.

- Heel goed. Maar een wasautomaat heeft vier poten, dan is het makkelijker.

- Het zal wel... Zeg, ik ga even bij de boeken neuzen.

- Ik loop met je mee, zei Renee.

- Geen tafel?

- Nee, ik weet al hoe ik het op ga lossen.

- Het wiebelen van je oude tafel, bedoel je?

- Ja. Ik zet hem tegen de muur en ik haal een poot weg, zodat er maar twee poten overblijven.

- Valt de tafel dan niet om? O, wacht even, zei Lynn, je klemt hem tegen de muur?

Renee knikte.

- Ik schroef een plank tegen de muur. Het tafelblad leg ik op de plank.

- Is dat wel voldoende? Als die twee poten niet gelijk zijn, staat je tafel nog steeds niet stevig.

- Zo niet. Maar ik meet eerst hoeveel de ene poot langer is dan de ander en compenseer het verschil met de plank. Ik hang de plank niet waterpas.

- Je schroeft hem scheef tegen de muur, bedoel je?

- Jij snapt het, glimlachte Renee.

- Staat de tafel dan niet scheef?

- Nee, natuurlijk niet. Het hoogteverschil wordt door de plank gecompenseerd, zeg ik toch net?

- O ja...

- Wat voor boeken zoek je eigenlijk? vroeg Renee. Hebben ze hier trouwens ook strips?

- Die staan apart in een paar kratten, rechts naast de kast.

- Ik zie het. Dan kijk ik daar even. Jij zult je wel weer willen laven aan moeilijke literatuur.

- Och, moeilijk... Soms heb ik behoefte aan wat meer inhoud. Maar strips vind ik ook leuk.

- Weet ik, zei Renee. Maar niet zo leuk als ik ze vind. Dat geeft niet. Iemand moet hier de intellectueel zijn.

- Alsof jij dom bent, zei Lynn. Pardon...

Een oudere man maakte ruimte voor haar.

- Neemt u mij niet kwalijk, zei hij.

- Nee, zei Renee, dom niet.

- Maar ik heb wel meer ervaring met moeilijke materie, dat is zo.

- Daarom.

Lynn ging met een wijsvinger langs de ruggen van de boeken. Renee zat gehurkt bij de strips. Ze bladerde door de albums. Toen ze dacht dat Lynn was afgeleid, keek ze glimlachend naar haar op.

- Ik begin iets te vermoeden, zei Lynn, zonder haar blik van de boeken te halen.

Renee grinnikte.

- Onthoud voor mij, zei Lynn, terwijl ze een boek uit de rij trok, dat ik je dadelijk een draai om je oren geef, bèta-zwetser.

De oudere man fronste zijn wenkbrauwen. Lynn keek hem aan.

- Zij. Die mevrouw daar, bij de strips voor kinderen.

- Ze is boos, zei Renee, omdat ze slecht is in wiskunde. Ruimtelijk inzicht is ook waardeloos.

- Ik ben invalide, zei Lynn.

- Je hebt last van je knieën.

- Dames, groette de man en hij vertrok naar de afdeling met oude TV's.

Renee schudde geamuseerd nee en bladerde verder.

- Tsss... zei Lynn verwijtend. Ik hang de plank niet waterpas...